

Subject: NAZARCHUK.Valeri Hryhorovych

Source: ☐ ☐

Date: 9 Feb 1970

DECLASSIFIED AND RELEASED BY
CENTRAL INTELLIGENCE AGENCY
SOURCES METHOD EXEMPTION 3B2B
NAZI WAR CRIMES DISCLOSURE ACT
DATE 2007

1. As prearranged, Source met with Subject on 18 Jan 1970 at 14.15 hrs at Philadelphia North Station on Subject's arrival from New York City by train. The talk took place in Source's car and lasted 45 minutes. Subject claimed to be going back by train to New York City immediately after the talk. The next meeting was fixed for 19 March 1970 at the same time and place. Following is the gist of their conversation. Attached is the copy of the "article" given to Source by Subject on previous occasion with a request to use it eventually in his writings.

2. Subject remarked that Source was very active in the Committee for Ukrainian Catholic Patriarchate and he would appreciate it if he would "enlighten" him on the topic and tell him what was the latest development in this field. Source explained in general what the Committee was doing at present and gave him the latest issue of "For Patriarchate". To Source's remarks about Nikodym's negotiations in the Vatican, Subject made no comment. Asked about materials on the negotiations between the Vatican and the Russian Orthodox Church, Subject replied that they were not ready yet but as soon as he gets them he will give them to Source.

3. Subject told Source that Volodymyr Hryhorovych whom Source met in Montreal, Quebec was not satisfied with him. Volodymyr Hryhorovych expected Source to be more involved or rather engaged in anti-Extremist activities (against Banderivtsi and others) and did not think Source was acting up to his promises. Source replied that above all he made no promises except for agreeing to enter into political talks with Soviet Ukrainians and therefore Volodymyr Hryhorovych had no reason for being dissatisfied with him.

4. Subject is going to send Source some additional materials on "extremists" to be used in Source's articles. This will be mailed to the POBox of "For Patriarchate".

There will be so much of this material that a pamphlet could be published and Subject's friends would finance it. Subject wanted to know if Source would agree to do it. The latter made no promises and criticized the other document he already had as bad and primitive advising not to waste time on such compositions.

5. As of Jan 6, 1970 Source received no additional material. He thought it would probably be the same that was already sent to various Ukrainian institutions and individuals in this country on ZCH Conference of 1956 (Resolutions) and Bandera's Letters ~~from the period~~ to Lemish and others in the Ukraine from the period 1950-1953. If so he would like to use them as an opportunity to "freeze up" his contacts with Subject pointing out that the materials were partly falsified and delivered to other people before.

According to Source he is losing interest in the contacts with Subject as they are not what he expected them to be. They are not of purely political nature, on proper level. However, he would abstain at present from completely severing them as there was no need for that and besides, in the future they might still turn out useful for "our politics". Also, he plans to send his daughter next year to the Ukraine on a trip, and until then he would prefer ^{to have} his relations with Sovs only "frozen up".

In his opinion the Sovs have so far nothing to blackmail him ~~and~~ with and he was aware that his eventual compromise would be extended ~~to~~ his friends and the group. In brief, neither a severance nor further development of these contacts ~~of~~ their present status would serve any useful purpose.

6. According to Source neither the Prolog nor Mr L. personally were ~~mentioned~~ mentioned in his talks with Subject.

7. At the last and at previous meetings Subject told Source that he was member of the Ukrainian Permanent Mission to the UN in New York, lived with his wife at the Mission, had two children, one of them was 1 year old; he stemmed from Bila Tserkva; in 1969 was driving an old "Comet".

За довгі роки, що пролетіли після прибуття емігрантів у теперішні країни їх поселення, ми маємо чимало досягів у різних ділянках суспільного, громадського життя. З'явилися з-поміж емігрантів і вчені, і митці, і лікарі, що здобули собі славу і визнання серед чужинського середовища.

Та далеко позаду знайшлася еміграція у своїх політичних потаєнних і досягах. Здавалося б, це парадоксальне явище, бо ж із зміцненням соціального й матеріального становища наших людей у новому вільному середовищі мала б бути піднесена на новий, вищий рівень і наша політична свідомість, наші досяги у поверненні до українського питання ширших кіл громадськості, поминаючи вже практичну політику наших визвольних аспірацій, що залишається покищо далеким журавлем у небі.

Досі еміграція досягла багато чого, віддаючи свої сили і знання на добро чужинському світові. А що ж ми придбали?

Уважно я слухав усе, що говорилося на X конгресі нашої найрепрезентативнішої установи - Українського конгресового комітету Америки. Зараз газети запевняють, що цей конгрес був найвеличнішим, найрепрезентативнішим, найактивнішим, найрезультативнішим, най..., надто багатонай...

Якби наша преса подала правдивий звіт з конгресу, - було б усе в порядку. Ну, довели свою безпомічність, ну, довели політичну ізольованість від навіть дружніх нам рухів і організацій. Чого не буває? Але ж чесно. А так виникає серйозна підозра, що вже не стало УККА на чесність, що він уже не може дозволити навіть на будь-яку критику, бо ніякого кредиту серед української громадськості не має, бо щоб утриматися на поверхні політичного життя еміграції, не може вже дозволити собі на демократію, а все більше вдається до драстичних, суто бандерівського стилю, пацифікаційних заходів.

Про яку демократичність можна говорити, коли внаслідок постійного політичного терору в роботі X конгресу не змогли взяти участь багато провідних діячів української еміграції, в тому й представники одного з найбільш впливових політичних середовищ, що відіграє поважну роль у житті американської української громади.

Чи можна в таку пору розсудити про репрезентативність нового
України? Неважко відповісти — занадто відповісти на це питання.
А коли так, то до чого ж ми пішли? До якого ступеня націн
привели нас наші політичні проєкти?
Україні, довіряючи по всьому світу, на противіс сарафок сторін
затримали нову, квітучу, знову, притаманну лише їй ментальність,
свого коріння до найглибших джерел нашої предвечної квітучості. Ні,
наслідна політизація чи русифікація не в силі були сторонивати опі
підвалини квітучості, квітучості України. Сама історія тому свідком.
І тому, хоч як це не прикро, мусимо на підставі аналізу підпи
ності УКРАЇНИ зводити висновок, що ця установка зареєстрована найгірш
ми українцями, з якими був-коли нам чи нашим предкам доводилося
співати на повсюдну широкі історії.
Ще по конгресу партія наша намагалася створити враження, що
ного організатори поклали про належну відправу політичного віку, про
підтримку з боку авторитетних кіл і державних діячів США. Оцінили на
і теплого листа президента Ніксона і що він імені американського
Україну було промовити один з членів кабінету.
А вишло, що ніхто від імені України не промовив, ніхто не звер
нувся до зібраних зі слів розуміння і підтримки наших широкіх
вислових акцій. От як попрацювали українські українські
спектаклю.

Якщо судити по передній роботі конгресу, по відношенню до нас
американців Ніксона, то ми всі, переділо впливом українців у США,
тішки в крашому випадику — американці українського походження і їх
нік не українці, що мають свою батьківщину, що страждають по збережен
ня державницьких ідей. Ні, отак собі просто — колись українці,
секоди-клас американці. Ні те, ні се...

Не можна сказати, що американці з УКРАЇНОЮ на старих позиціях
що їх настанови до еміграції в цілому залишилися незмінною на противіс
років. Ні! Вони переділо метаморфозу, метаморфозу від промовити
героїчного бравшу, через сириння Українофобської політики і
практики неперемінності по сорок п'ятих століть етнічного і
національного знищення в панамериканському "ментальності". А все, що
поділяється європейська версія УКРАЇНИ — це і є найгіршим виразом
українофобії.

Не в силах протистояти прагненням українських емігрантів до своєї мови, культури, не в стані закрити наші школи, ліквідувати церкву, еліта УЖКА безапеляційно проводить проамериканську політику денационалізації, а значить, повільного знищення українців поза межами краю.

Можна навести безліч доказів, та безцільно заводити розмову на цю тему з самими елітчиками - ми вже навіть говоримо на різних мовах бо.х і Добрянський, і Лисогір кругом і завжди пропагують вживання англійської мови, вже й ім'я своє змінили до невпізнання. А за ними мали б йти маси українців Америки!

До таких же україножерів відноситься і та, на щастя, невелика частина святих отців, яка вже встидається визнати себе приналежними до великої української нації і намагається втекти (більш того, завести з собою масу віруючих) до ефемерного, штучно-космополітичного світу "общепонятного" англомовного світу.

То що ж? Забути все, канути у небуття?

Чи може це спромогуться здорові сили українських емігрантів у ЗСА на спротив новітнім погребникам українства і з'єднають свої сили щоб відстояти свою мову, свої школи, свою віру й церкву, свою національну душу.

Дай, Боже!